

ΧΩΡΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Σε σένα

Μούσα της Ευαισθησίας

Και προχώρα κάνοντας τον «πηλό αμφορέα

Πλάθοντάς τον και αναπλάθοντας

Γιάννης Κουτσοχέρας

Ποιητής

1.

Τα μπουμπούκια ανθίζουν
ανοιγοκλείνουν στο χρυσό ήλιο
και στην αγκαλιά τους ετοιμάζουν
να σε κλείσουν,
για να μείνεις αιώνιος ,
για να τροφοδοτείσαι απ' τον ήλιο
την αυγή, για να ονειρεύεσαι το δείλι.

2.

Φοβάμαι να γράφω,
πιο πολύ ν' αρχίσω να γράφω.
Γιατί κάτι αναγκαστικά
πρέπει να βγει εξημερωμένο
τις πιο πολλές φορές λίγο άρρωστο
και κάπως κυνηγημένο.
Για ποια τραπεζάκια,
για ποια έξω;

Η Αίσθηση

Τα λόγια δεν έχουν χώρο
στην καρδιά μου,
μόνο η αγάπη,
απεριόριστη, απροσδιόριστη,
χωρίς σχήμα, χωρίς μέγεθος.
Το ανώτατο, το πιο όμορφο αίσθημα,
κι όμως έχω πληγωθεί.

Νυχτερινές ώρες

Τι γλυκές πράγματι
οι νυχτερινές ώρες,
ώρες προβληματισμών
κι επιθυμιών.

Μαγεύομαι με την ηρεμία τους,
οραματίζομαι τα αγαπημένα
για μένα πρόσωπα.

Παρουσίες ζωντανές,
μορφές ανεξίτηλες
στο πέρασμα του χρόνου.

Γλυκές οι νυχτερινές ώρες
μα έρχονται οι πρωινές
και σβήνουν τους πόθους.

Μέχρι να έρθουν οι επόμενες
και πάλι κοντά τους.

Ένα δάκρυ

Ένα δάκρυ κυλά
είναι της μοναξιάς.

Το νιώθω έντονα,
μακριά απ' τους φίλους.

Έμεινα μόνη σ' αυτό το χάος

Ένα δάκρυ κυλά
είναι της μοναξιάς.

Πόσα βράδια

Πόσα βράδια άραγε
θα κάθομαι και θα βλέπω τη μορφή σου;
Μια μορφή που περνά σαν όραμα
και γίνεται αόρατη τόσο συχνά;
Πέφτει ένα άστρο,
κάνω ευχή πριν το χάσω,
αστραπιαία,
να ηρεμήσω, να σταματήσω να βλέπω τη μορφή σου,
όπως τόσα βράδια, τόσα χρόνια.
Κι όμως κατά βάθος θέλω να σε βλέπω
γιατί σ' έχω ακόμη μέσα μου.

Μελαγχολικά βήματα

Ένα βράδυ σκοτεινό
με λίγα άστρα στον ουρανό
κι ένα μισοφέγγαρο χλωμό.
Μέσα από τα σύννεφα, μόνη,
κοιτώντας τα περπατούσα στον δρόμο,
με βουρκωμένα μάτια
και τα περασμένα αναπολούσα.
Ο ουρανός με συντρόφευε
στα αργά βήματά μου.
Γιατί άραγε να' ναι όλοι εαυτούληδες;

Αναμονή και Έκφραση

Με δένει αυτή η πόλη,
η ζεστή και ανθρώπινη μ' ένα δεσμό.
Τα νήματα αρχίζουν να χαλαρώνουν
σιγά-σιγά απ' το παράπονο.
Θέλω να εκφραστώ,
να βγάλω αυτό που κρύβω.
Δύσκολη η αρχή, αλλά περιμένω
από κάποιον να κρατήσει τα νήματα.
Μη τυχόν χαθούν,
μη μείνω με το όνειρο
και δεν εκφραστώ..

Αντανάκλαση

Όπως οι ηλιαχτίδες πέφτουν
σε κάποια λαμαρίνα του χαμόσπιτου,
όπως οι αχτίδες θερμαίνουν τη καρδιά μου
σε κάποιο φύσημα του αγέρα
μέσ' το καταχείμωνο, έστω για λίγο,
έτσι και τα μάτια σου αστράφτουν
στο καθρέπτη της καρδιάς μου
που θέλει τη συντροφιά σου
Στις χαρές και τις λύπες.
Αυτή η αντανάκλαση επιθυμώ
να μη σβήσει ποτέ από τα μάτια σου στη καρδιά μου.

2.

Μέσ' τη ψυχρή πόλη
και στους άγνωστους για μένα ανθρώπους
που δύσκολο να γίνουν φίλοι,
νιώθω μια παράξενη θαλπωρή
που δεν καταλαβαίνω.

Μέσ' τη ρουτίνα ,
στην αμήχανη και ασυμβίβαστη ζωή,
στο κρότο των αριθμομηχανών,
με ζεσταίνει κάτι.

Μήπως είναι η στοργή σου που τα σκεπάζει όλα;

Πέρα από τα σύνορα

Στους άψυχους τοίχους
χωρίς ίχνος ζεστασιάς
η καρδιά σπάει τα σύνορα.

Τρέχει μίλια μακριά,
φορτίζεται με το πιο όμορφο αίσθημα,
Το νιώσα χθες βράδυ,
κύλισε σβέλτα στο κορμί, ελπίζω
να το' νιώσες κι εσύ.

Η Φιγούρα

Μια φιγούρα χορεύει μπροστά σου,
με ξέφρενο ρυθμό
δεν συλλογιέται τίποτε,
μόνο χορεύει και ηρεμεί.
Σ' άλλους κόσμους βρίσκεται
όταν ανατολίτικα τραγούδια παίζεις.
Χαίρεται όταν χαμογελάς,
αισθησιάζεται όταν εφάπτεται με σένα.
Μια φιγούρα χορεύει μπροστά σου
με ξέφρενο ρυθμό.

Λευκά πουλιά

Στα κίτρινα φύλλα της κληματαριάς
λευκά μου πουλιά ξαποστάστε
να μου δώσετε μηνύματα αγάπης
και να σας πω τα δικά μου.
Να τα ρίξετε από ψηλά
στα πρόσωπα που αγαπώ...

Λαβύρινθος

Ζω σ' ένα λαβύρινθο
μεγάλο, σκοτεινό
σαν αυτούς που διηγούνται
στα παιδιά στα παραμύθια,
αμφίδρομος σαν αυτούς
που λύνουν στα σταυρόλεξα
οι μεγάλοι.

Νοσταλγία

Η ζέστη κολλά στο μαυριδερό δέρμα
και νοσταλγώ,
και επιθυμώ
κάποια νησάκια
που άφησα πίσω.
Όλα μια εικόνα,
όλα ανήκουν στο παρελθόν.
Εσύ μόνο ακλόνητος παραμένεις
στο παρόν...

Γράμματα

Αγαπημένε φίλε,
δεν με γεμίζουν πια οι αράδες
που γράφω για σένα,
Όλα είναι για να ξεπερνώ
Αυτά που νιώθω,
για τη στοργή που μου έδειξες,

για τη φιλία που μου πρόσφερες
και μου προσφέρεις.
Για τη μορφή σου που έμεινε όνειρο.
Πώς θα τα ξεπεράσω φίλε μου
αφού θα συνεχίζω τα γράμματα.
Γιατί νιώθω μόνη
τα μοναχικά βράδια;

Ένα χάδι

Ήθελα ένα χάδι,
είχα ανάγκη από ένα σφιχταγκάλισμα,
μια παλάμη ζεστή
να μετρά τους σφυγμούς μου και
τις ανάσες που κολλούν στο δέρμα σου,
τις δύσκολες πρωινές ώρες.

Σε νιώθω

Τώρα πια σε νιώθω
ναι, είσαι δίπλα μου,
νιώθω την ανάσα σου.
ναι, είσαι δίπλα μου,
ακούω τη βραχνή φωνή σου.
μ' αρέσει να ονειρεύομαι
γιατί μόνο με τα όνειρα.....
Και είσαι δίπλα μου,
θαρρώ πώς είσαι στη καρδιά μου,
μέσα μου..

Πόσο θα ήθελα

Μια θάλασσα, μια χρυσή αμμουδιά,
μίλια μακριά, ο καθημερινός μου εφιάλτης,
αυτός που με κουράζει στον νυχτερινό μου ύπνο.

Πόσο θα' θελα να liaζόμασταν
στον χρυσό ήλιο με τους λευκούς γλάρους;
Πόσα θα' θελα τα χαλίκια διαφόρων αποχρώσεων
να γδέρνουν τις πατούσες μας
και να αγγίζουν τις χορδές μας;
Πόσα θα' θελα αλλά γιατί πάντα
να ναι η απόσταση εφιάλτης
και η επιθυμία όνειρο;

Φίλε μου,

Θέλω να σου πω αυτή τη στιγμή
θέλω να σου γράψω
ότι νιώθω μέσα μου
κάτι έντονο,
κάτι που το νιώθω όταν βρίσκομαι κοντά σου,
βλέπω ένα κομμάτι που όλη μέρα
ήλιος και θάλασσα το βλέπει
και το λούζει
και μείς λέμε, ότι είχαμε να πούμε χρόνια.
γιατί κάθε μέρα είναι ατέλειωτη.
συμβαίνουν τόσα που ήθελα να πω.
Μια αστείρευτη πηγή τρέχει μέσα μου,

κάθε στιγμή μου και δική σου.
Ξέρω ότι μπορείς ν' αντέξεις,
να ανεχτείς κάθε χαρά και λύπη
την αστείρευτη πηγή των μυστικών μου.
Προσπαθώ να μπω στα θλιμμένα μάτια σου
να μπω βαθιά μέσα σου,
να σε βοηθήσω στη κάποια λύση που γυρεύεις,
μάταιο.
Όταν το φεγγάρι φωτίζει τους έρημους δρόμους
της πόλης,
ο νους τρέχει παράλληλα με τον δικό σου.
Κάπου χάνεται η επαφή,
την αναζητώ σε κάποιο σοκάκι.
Άδικο αλλά φοβάμαι,
πέστο εξομολόγηση , δεν ξέρω.,
Φοβάμαι μη χάσω τελείως την επαφή,
αυτό που ένιωθα κοντά σου..

Τα δάκρυα με τα παράπονα συνάμα κυλούν
μέσα από τις άψυχες σελίδες του βιβλίου.
Περιπλανιέμαι σαν σε όνειρο.
Προσπαθώ να σε πλησιάσω
να μπω στο κόσμο σου.
Τώρα πια είμαι μόνη
θέλω να σε δω κατάματα,
πιο καθάρια.
Δεν με βοηθάς και το ξέρεις

κάθε μέρα και περισσότερο
κάθε βράδυ το ίδιο.
ξεγελιέμαι πίσω απ' τις κουρτίνες της φιλίας,
Ίσως μια μέρα με καταλάβεις.

Μήπως

Είμαι δέσμια των παραισθήσεων,
όλα είναι εφιάλτης,
Δεν ξέρω ποια είναι η αιτία.
Το άγχος;
Η νευρικότητα;
μήπως η έλλειψη στοργής και αγάπης;
Μήπως ένα γράμμα με λίγες αράδες
θα γέμιζε τις άψυχες ώρες μου;
Δεν σε παρακαλώ φίλε μου,
τους φίλους μου τους προτρέπω
για να μη ξεχνούν...
Αν ξεχάσεις το γράμμα,
θα ξεχάσεις και μένα.
Ας ελπίζω το ίδιο να κάνω κι εγώ, να ξεχάσω.

2.

Δυο μερόνυχτα μας χωρίζουν ,
μια συνάντηση που θα ξαναγίνει
μετά από τόσες άλλες,
κι όμως μου φαίνεται αιώνας.
Όπως η μορφή σου σταθερή,
στα μάτια μου ακλόνητη.
Αυτό το γράμμα είναι το ύστατο
των χρόνων,
των χρόνων που έζησα κοντά σου,
τις τελευταίες και καλύτερες στιγμές
τις κρατώ μέσα μου.
Τα πλατωνικά γράμματά μου
είναι το πιο ωραίο
που κρατώ από σένα φίλε .
Ωραίος αλλά άκαιρος ο έρωτας μας,
ριζωμένος βαθιά μέσα μου,
Μ' αισθήματα αγάπης και φιλίας.
Από σένα περιμένω να λυθεί ο πλατωνισμός
αλλά να μη ξεχαστούν οι αναμνήσεις.

Εκεί που...

Τα σύννεφα με συναρπάζουν
στη βραδινή μαγεία τους,
στο βραδινό περίπατο,
εκεί που τα σχήματα μ' οδηγούν στα όνειρα,
εκεί που το φεγγάρι εφάπτεται με τα σύννεφα

και σεληνιάζεται,
εκεί που ακούγεται η μελωδία της άρπας
του θεού Απόλλωνα,
εκεί που όλα γίνονται ένα,
σώματα και αισθήματα.
Εκεί που ο φτερωτός θεός επιβλέπει
τη κάθε κίνηση.
Εκεί που τα λόγια σου γίνονται
γλυκύτατοι ψίθυροι στα αυτιά μου.
Εκεί που το μέλι ρέει στο σώμα μου
και μεταμορφώνεται σε λάβα,
Λάβα ηφαιστείου που εκρήγνυνται
στα όνειρα μας.

2.

Κουκίδες άμμου τις σαλεύει

ο αγέρας.

Ο αγέρας με περιτριγυρίζει ,

τα ποδοβολητά των καραβανιών με ταράζουν,

κρύβομαι σε κάποια όαση,

κατάλυμα στη μοναξιά μου.

Οι άνθρωποι μακρινοί, αδιάφοροι,

σε προκαλούν φόβο.

Όαση στην ηρεμία μου,

ανάπαυλα στο κουρασμένο μου είναι

το χαμόγελο,

το φιλί,

η απόλαυση,

η ψυχολογική συνοχή.

Όλα αυτά μια όαση,

τα χρειάζομαι.

3.

Παράδωσε της ευφορίας,
της μετεμψύχωσης,
της επαφής
πάρε κοντά σου τη ψυχή μου.
Ο μαγνήτης σου με τραβά και ζω,
ζω όπως θέλω,
ζω και απολαμβάνω αυτά που στερήθηκα,
ζω για να βρω τον χαμένο μου εαυτό.

Παράδωσε της απόλαυσης,
πάρε με λίγο για να νιώσω
τώρα που οι παλμοί μου,
οι βιορυθμοί μου,
οι σφυγμοί μου
έχουν ρεσιτάλ στη τρελή κλίμακα της ζωής μου.

Παράδωσέ μου νιώθω κάτι
το υπέροχο,
ηρεμία, απογείωση....
Γιατί είμαι δίπλα σου,
γιατί σε νιώθω κοντά μου..

4.

Τα δάχτυλά μου ηλεκτρίζονται,
τα πλήκτρα φεύγουν από τα χέρια μου,
φεύγουν αυθόρμητα για να γράψουν
αυτά που νιώθω, αυτά που ζω,
αυτά που έζησα.

Λίγες οι ώρες,

λίγα τα λεπτά,

έντονα όμως.

Τόσο όσο για να φεύγουν τα πλήκτρα

από τα χέρια μου,

τόσο όσο για να φτάνει να σου πω

ότι με ηρεμείς ,

με γεμίζεις

ότι σ' αγαπώ...